

Arrest

**nr. 109 509 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG loco advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 3 januari 2013 het Rijk binnen en diende op 7 januari 2013 een asielaanvraag in. Op 16 april 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.1. De bestreden beslissing van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Jaffna en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. In de periode 2003-2007 werkte u als chauffeur en logistiek medewerker voor de NGO HALO Trust. Als dusdanig kwam u tevens in door het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers genoemd) gecontroleerd gebied en had u ook beperkte contacten met het LTTE. Als NGO-medewerker kon u op de A9 autoweg tevens zonder al te veel controle de legercontrolepost in Muhamalai passeren. NGO voertuigen waren immers vrijgesteld van controle. U diende er enkel uw identiteitskaart en rijbewijs te tonen. Het was net daarom dat u in 2006 door het LTTE onder druk werd gezet voor hen wapens vanuit LTTE-gebied, meerbepaald vanuit Palai, naar Jaffna te smokkelen. Ze dreigden er anders mee uw zoon onder dwang in te lijven. In totaal smokkelde u drie keer wapens voor hen, de eerste keer in februari 2006 en de twee volgende keren in april 2006. U ontving telkens een tas die u diende te overhandigen aan ene A. (...) in Jaffna. Begin 2007 werd deze A. (...) evenwel aangehouden door de autoriteiten. Door zijn verraad werden verschillende medewerkers van het LTTE ontvoerd door het Sri Lankaanse leger. Onder hen ook collega's van u. Hierna werd niks meer van hen vernomen. Ook u werd naar alle waarschijnlijkheid verraden door A. (...). U gaat ervan uit dat hij het was die het leger inlichtte over de door u uitgevoerde wapentransporten. Dit leidde ertoe dat in juni 2007 uw NGO door het ministerie van defensie onder druk werd gezet om u te ontslaan. In januari 2008 kreeg u vervolgens een oproep om u te melden bij het legerkamp in Palali (High Security Zone, HSZ). Daar werd u twee dagen vastgehouden, waarbij u ondervraagd en gemarteld werd. Uiteindelijk bekende u onder dwang voor het LTTE een pakket te hebben moeten afgeven waarvan u de inhoud niet kende. U diende hierop een in het Singhalees opgestelde tekst te ondertekenen, waarna u de derde dag werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat u de regio Jaffna niet mocht verlaten en de door u ondergane martelingen niet mocht bekend maken. Indien u deze voorwaarden niet zou naleven, dreigden ze ermee uw ganse gezin te vermoorden. U diende zich sindsdien ook één keer per maand te melden in het legerkamp van Urelu. De daaropvolgende negen maanden deed u dit ook, waarna u van de militairen te horen kreeg dat u niet langer hoefde te komen. Vervolgens kende u geen problemen meer met het leger tot in 2011. Rond 14 of 15 oktober 2011 werd namelijk door het leger een wapendepot ontdekt in de omgeving van uw woning. Twee dagen later, op 18 oktober 2011, kwamen 's avonds vier militairen naar uw woning, waaronder ook de commandant van het legerkamp van Neerveli, een zekere S. (...). Ze namen u mee naar een zijstraat in de buurt van uw woning waar u meerdere keren met een mes werd gestoken in het hoofd en aangezicht. Door uw geschreeuw kwamen uw echtgenote, uw kinderen en burens uit de omgeving toegesnel. Hierop vluchtten de militairen weg. U verloor hierop het bewustzijn en werd wakker in het ziekenhuis van Jaffna. Daar verbleef u één maand. In het ziekenhuis werd u ondervraagd door de politie. U loog over de identiteit van uw belagers en zei dat het onbekenden waren. Door uw verleden dachten de militairen nog steeds dat u een aanhanger van het LTTE was. Dit was waarom u toen belaagd werd. U werd daarnaast in die periode ook in de gaten gehouden door de CID (Criminal Investigation Department). Hierdoor leefde u steeds in angst. Op 27 november 2012 werd de LTTE-heldendag gevierd door studenten van de universiteit van Jaffna. Naar aanleiding hiervan werden aanhangers van de Tijgers aangehouden. Ook u werd daarop op 12 december 2012 gearresteerd door militairen bij u thuis. U werd naar Urelu legerkamp gebracht. U werd er vastgehouden tot 24 december 2012. Naar uw familie toe ontkende het leger u te hebben opgepakt en vast te houden. Tijdens uw detentie werd u zwaar geslagen en gemarteld, waarbij u uw schouder brak. U kreeg te horen dat de nieuwe LTTE uit India was teruggekomen en actief was op de universiteit. Er werd u gevraagd de LTTE te verraden. Uiteindelijk kon u het met een militair genaamd G. (...) op een akkoord gooien dat u in ruil voor 500.000 roepies zou worden vrijgelaten. Uw familie betaalde voor uw vrijlating. Bij uw vrijkomen deed G. (...) naar het leger uitschijnen dat hij u van plan was u te executeren. In plaats daarvan bracht uw broer u evenwel naar Colombo. Het leger leeft hierdoor in de waan dat u effectief op 24 december 2012 kwam te overlijden. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een vertaling naar het Engels van uw huwelijksakte; uw geboorteakte; een medisch attest opgemaakt op 12 maart 2013 door dr. P.G. (...); een foto van uzelf als medewerker van de NGO HALO Trust; een referentiebrief van de NGO HALO Trust, opgemaakt op 21 januari 2009; een medisch attest opgemaakt op 9 september 2012 door Dr. K. S. (...) in Jaffna; een enveloppe waarmee een aantal van de door u neergelegde documenten vanuit Sri Lanka naar België werden opgestuurd; uw identificatiebadge van toen u een medewerker was van de NGO HALO Trust en uw Sri Lankaanse identiteitskaart en rijbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers geenszins in geslaagd een vrees voor vervolging

in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door ernstige onlogischheden en andere tekortkomingen die werden vastgesteld in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Zo kunnen er vooreerst ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw bewering dat de autoriteiten, wanneer zij midden 2007 achterhaalden dat u betrokken was bij activiteiten van wapensmokkel voor het LTTE, zich in eerste instantie beperkten tot het eisen van uw ontslag bij de NGO waarvoor u toen werkzaam was. Dat u in januari 2008 vervolgens omwille van deze LTTE-activiteiten alsnog enkele dagen zou zijn vastgehouden in het legerkamp te Palali, waar u vervolgens werd vrijgelaten na te hebben bekend voor het LTTE een pakket te hebben afgegeven (waarmee u dus indirect bekende effectief wapens voor hen te hebben gesmokkeld), overtuigt evenmin (gehoorverslag CGVS, p. 7 ev.). Een dergelijk handelen van de autoriteiten strookt immers niet met het algemene toenmalige optreden van de autoriteiten jegens aanhangers van het LTTE, zoals blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. Begin 2006 was het vredesproces in Sri Lanka op sterven na dood. Zowel het LTTE als de Sri Lankaanse autoriteiten leken te hebben gekozen voor een militaire aanpak van het conflict. Op 11 augustus 2006 herbegon de oorlog in Sri Lanka met een grootschalig militair offensief van het Sri Lankaanse leger (SLA) tegen het LTTE. Dit betekende het definitieve einde van het staakt-het-vuren (Cease Fire Agreement) en leidde uiteindelijk tot de volledige militaire annihilatie van het LTTE in mei 2009. Binnen deze geschetste situatie trad het leger en de politie hard op tegen aanhangers van het LTTE. Zij beschikten hiertoe ook over een uitgebreid bevoegdheidskader. Na de moord op de minister van Buitenlandse Zaken in augustus 2005 was immers opnieuw de noodtoestand uitgeroepen, waardoor de Emergency Regulations van kracht werden. Na een poging tot moord op de broer van de president in december 2006 werd tevens een deel van de oude Prevention of Terrorism Act (PTA) toegevoegd aan de Noordregelgeving. De Emergency Regulations gaven politie en leger ruime opsporings- en aanhoudingsbevoegdheden en voorzagen in de mogelijkheid om verdachten van terroristische activiteiten voor onbepaalde tijd vast te houden zonder formele beschuldiging. Door de vage omschrijvingen van zowel de bevoegdheden als misdrijven kon deze heel ruim worden ingevuld. Zo kon een ontmoeting met een LTTE-lid reeds gezien worden worden als 'hulp bij het aanzetten tot terrorisme', wat tot 10 jaar cel kon lijden. Van deze Noodregelgeving werd tijdens de laatste oorlogsperiode veelvuldig gebruikt gemaakt. Vooral personen verdacht van banden met het LTTE werden onder deze wet- en/of regelgeving vastgehouden. Zij werden vaak vastgehouden in geheime detentiecentra en waren veelal het slachtoffer van ernstige mensenrechtenschendingen, zoals verdwijningen, martelingen en overlijdens in detentie. Verwacht mag dan ook worden dat de autoriteiten, indien ze u er midden 2007 effectief van verdachten wapens te hebben getransporteerd voor het LTTE, onmiddellijk en vastberadener en directer tegen u zouden hebben opgetreden en eventueel van het voorgaande zijnde kader gebruik maakten om u voor langere periode vast te houden. Het land verkeerde op dat ogenblik immers in een actieve staat van oorlog gericht tegen het LTTE. Opmerkelijk is overigens ook dat u weinig bleek te weten over deze A. (...), waaraan u in 2006 de wapens van/voor het LTTE diende te overhandigen en die u, naar u stelde, bij de autoriteiten zou verkocht hebben. Zo bleek u niet te weten wat zijn Tiggernaam was of bij welke groep of eenheid van het LTTE hij actief was (CGVS, p. 6). Verwacht mag worden dat u hiervan op de hoogte bent. Tot slot kan hier nog aan worden toegevoegd dat u er ook niet in slaagde enig bewijs van deze door u in 2007 en 2008 gekende problemen neer te leggen.

Wat de door u in 2011 geschetste problemen met militairen betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat u deze problemen op geen enkele wijze kan staven, terwijl dit toch zou mogen verwacht worden. U verklaarde immers als gevolg van uw verwondingen toen opgelopen, één maand in het ziekenhuis van Jaffna (Jaffna Central Hospital) te hebben gelegen (CGVS, p. 9). U kan hiervan geen enkel bewijs neerleggen. Ofschoon u daarenboven verklaarde toen door de politie in het hospitaal te zijn ondervraagd, slaagde u er evenmin in enig politiedocument in dit verband – zoals een FIR (First Information Report, vgl met een proces-verbaal) – neer te leggen. U beweerde van de politie geen enkel document toen ontvangen te hebben (CGVS, p. 10). Ofschoon er toen bij Tamilmedia (zoals Tamilnet.com) een uitgebreide rapportering is over incidenten en andere gebeurtenissen die Tamils in Sri Lanka aanbelangen, slaagde u er ook niet in van die wapenvondst of de aanval op u enig nieuwsbericht neer te leggen. Evenmin atesteren derden, zoals de Human Rights Commission of Sri Lanka, deze feiten. U gaf aan uit vrees voor represailles de Human Rights Commission over deze feiten nooit ingelicht te hebben (CGVS, p. 10). Gevraagd overigens of u via uw familie in Jaffna aan een nieuw bewijs van hospitalisatie in dit hospitaal in Jaffna zou kunnen geraken, gaf u aan dat dit niet mogelijk was, aangezien de militairen ervan uitgaan dat u op 24 december 2012 door voornoemde G.

(...) werd gedood. Door een dergelijk nieuw document aan te vragen, zo gaf u te kennen, zouden de militairen mogelijks van het tegendeel op de hoogte kunnen komen (CGVS, p. 9). Deze uitleg overtuigt evenwel niet. Uit de door u neergelegde enveloppe blijkt overigens dat u er geen enkel probleem mee had om uw echtgenote vanuit Jaffna documenten per post naar u persoonlijk in België te laten opsturen. Door dit te doen, namen u en uw echtgenote immers tevens het risico dat de autoriteiten in Sri Lanka over uw verblijf in België en dus uw in leven zijn op de hoogte zouden gekomen zijn. Het feit dat u heeft nagelaten deze door u ingeroepen precare situatie enigszins te staven, ondermijnt tevens de ernst én de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen. Aangaande uw beweerde problemen in 2011 kan overigens nog gewezen worden op een opmerkelijke tegenstrijdigheid in uw opeenvolgende verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken de nacht van de vondst van deze wapenvoorraad in de buurt van uw woning thuis bezoek te hebben gekregen van militairen, terwijl u dit bezoek aan uw woning tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal twee dagen na deze vondst situeerde (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 3.5 en gehoorverslag CGVS, p 9 en 10). Geconfronteerd vervolgens met uw verklaringen in dit verband afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, bleef u bij uw huidige verklaringen en ontkende u dit als dusdanig verklaard te hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Tot slot wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas tevens op fundamentele zaken ondermijnd door enkele zeer opmerkelijke tekortkomingen in uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal over uw problemen met het leger eind 2012. U verklaarde als gevolg van de gebeurtenissen rond de viering op 27 november 2012 van Heldendag door studenten van de universiteit van Jaffna door het leger op 12 december 2012 te zijn opgepakt. Ofschoon u geenszins betrokken was bij deze viering, leidde u dit af uit het verhoor waaraan u na uw arrestatie was blootgesteld. U kreeg toen immers te horen dat naar aanleiding van deze Heldendagviering Tijgers werden aangehouden. U werd hierbij aangeraden andere Tijgers te verraden. De Sri Lankaanse autoriteiten waren immers de mening toegedaan dat nieuwe LTTE-leden in India werden getraind en van daaruit waren teruggekomen naar Sri Lanka, waar ze actief waren in de universiteit (van Jaffna) (CGVS, p. 11). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt inderdaad dat er zich naar aanleiding van de herdenking van Heldendag op de universiteit van Jaffna arrestaties werden verricht. Naar aanleiding van deze gebeurtenis kwam het tevens tot gewelddadige rellen tussen de studenten en de veiligheidsdiensten op de campus van de universiteit en daarbuiten. In de dagen erna vonden nog een serie arrestaties plaats van studenten(leiders). Deze gebeurtenissen kregen heel wat aandacht in nationale en internationale media. De arrestaties werden uitgevoerd onder leiding van het Terrorist Investigation Department (TID) en gebeurde in de zogezegde strijd tegen het terrorisme, op beschuldiging van activiteiten voor het LTTE. De arrestanten werden onder voornoemde Prevention of Terrorism Act en met een Detention Order vastgehouden. Hiermee konden zij tot 18 maanden worden vastgehouden zonder arrestatiebevel of voorleiding voor een rechtbank. Het merendeel werd bij arrestatie overgebracht naar het TID kantoor in Vavuniya. Sommigen werden later ondergebracht in het LTTE rehabilitatiecentrum in Welikande. Deze gebeurtenissen leidde tot grootschalige protesten van universiteitsdocenten, Tamil politieke partijen, vakbonden en de civiele maatschappij. Ook in het buitenland leidde dit tot protesten bij de Tamildiaspora. Sommige belaagde studenten zochten in deze periode ook een veilig onderkomen bij de Human Rights Commission in Jaffna. Gedurende de maand december 2012 en januari 2013 werden meerder van deze opgepakte studenten vrijgelaten. Uw arrestatie past evenwel niet in deze geschetste context. Nergens in de teruggevonden berichtgeving over deze gebeurtenissen is er bijvoorbeeld sprake van dat ook andere personen dat diegenen die rechtstreeks betrokken waren bij deze viering en/of de daaropvolgende protesten toen zouden zijn opgepakt geweest. U gaf zelf expliciet te kennen op geen enkele wijze persoonlijk betrokken te zijn geweest bij deze viering van Heldendag en de activiteiten van deze studenten in dit verband (CGVS, p. 10). Het overgrote merendeel van de opgepakte personen waren bovendien studenten. U brengt uw arrestatie ook op geen enkel ogenblik in verband met TID en de Prevention of Terrorism Act. Opmerkelijk is tevens dat u op geen enkel ogenblik tijdens uw detentie door TID zou zijn ondervraagd (CGVS, p. 13). Er werd, zo gaf u tevens te kennen, evenmin een Detention Order tegen u uitgevaardigd (CGVS, p. 13). In het licht van de ons beschikbare informatie is het tevens uiterst bevreemdend (!) te noemen dat uw familie na uw arrestatie naliel de pers, politieke partijen, de Human Rights Commission of andere personen of organisaties over uw arrestatie door het leger in te lichten. Dit, zoals u te kennen gaf, toch niet zou geholpen hebben aangezien geheel Jaffna onder controle stond van de militairen, overtuigt niet (CGVS, p. 13). De vraag dient immers opgeworpen te worden of het niet net door de protesten van de hierboven opgesomde actoren was, dat gedurende de maand december van 2012 en januari 2013 een groot aantal van deze opgepakte studenten werden vrijgelaten. Het vermoeden rijst dan ook sterk dat u uw relaas hebt proberen in te brengen in een bestaande situatie. Dit

vermoeden wordt nog versterkt door de vaststelling dat u ook in dit verband geen enkel overtuigend document ter staving kon neerleggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient nog te worden verwezen naar de huidige algemene toestand in Sri Lanka. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de oorlog in Sri Lanka op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op het LTTE. Hiermee kwam een einde aan 26 jaar gewapend conflict in Sri Lanka. De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd. Het LTTE is militair volledig verslagen en is momenteel niet meer actief in Sri Lanka. Er werd werk van gemaakt om het hoog aantal 'IDP's' (Internally Displaced Persons, interne vluchtelingen) te hervestigen, terwijl het merendeel van de personen die verdacht worden van banden met LTTE ondertussen werden vrijgelaten. Het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of sylum-Seekers From Sri Lanka d.d. 21 december 2012 wijst er weliswaar op dat algemene mensenrechtensituatie in Sri Lanka precair is, maar stelt dat in het licht van de huidige situatie in Sri Lanka alle aanvragen van asielzoekers uit Sri Lanka op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut er vooral van afhangt of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Sri Lanka op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Sri Lanka van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het profiel van een Tamil afkomstig uit het Noorden van Sri Lanka is evenmin voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Dit was wel nog het geval volgens de UNHCR Eligibility Guidelines voor Sri Lanka van april 2009. Personen die verdacht worden van banden met het LTTE, hetgeen u als een vroegere medewerker aan wapentransporteren van het LTTE beweerde te vrezes bij terugkeer, kunnen volgens de huidige richtlijnen van UNHCR als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk verdacht wordt banden te hebben met LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u echter op geen enkele manier het Commissariaat-generaal weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat de twaalf risicofactoren waar naar het Europees Hof voor de Rechten van Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het Commissariaat-generaal in haar Subject Related Briefing "Sri Lanka. Risico bij Terugkeer", voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in bijlage in het administratieve dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande vaststellingen te doen wijzigen. De vertaling van uw huwelijksakte, uw geboorteakte, uw identiteitskaart en uw rijbewijs hebben geen betrekking op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Uw professionele activiteiten op zich in het verleden voor de NGO HALO Trust, zoals blijkt uit de door u neergelegde referentiebrief en identificatiebadge, staan hier evenmin ter discussie. Het door u neergelegde medisch document opgesteld door een Belgische arts vermag evenmin uw relaas op overtuigende wijze te staven. U gaf te kennen dat dit het bewijs vormt van het feit de mishandelingen waaraan u in december 2012 werd blootgesteld. Uw elleboog zou toen immers gebroken zijn. Dit document geeft evenwel geen uitsluitsel geeft omtrent de omstandigheden en het tijdstip waarbij u desbetreffende breuk heeft opgelopen en levert aldus geen bewijs van de door mishandelingen en folteringen waaraan u beweerde in december 2012 te zijn blootgesteld. Het door u neergelegde medisch attest opgemaakt op 9 september 2012 te Jaffna, staaft uw verblijf op dat ogenblik op deze locatie in Sri Lanka, maar ook niet meer dan dat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift verscheidene (internet)artikels en rapporten met betrekking tot de situatie in Bangladesh.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoeker voert aan dat de artikelen 1 en 2 afdeling A van de Conventie van Genève evenals de algemene beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker beroept zich tevens op de schending van artikel 3 EVRM.

3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerdde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-

465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de kern van verzoekers asielaanvraag contradictoer is terwijl verwacht kan worden dat verzoeker over zijn arrestatie, de wijze waarop hij behandeld werd en zijn vrijlating, coherent en eenduidig is. Verzoeker verklaarde op de DVZ dat *“In 2011 heeft het leger enkele wapens gevonden onder de grond dicht bij mijn huis. Ze zijn die nacht naar mijn huis gekomen en hebben me gemarteld en dan terug vertrokken”* en *“Op 24.12.2012 ontsnapte ik van het legerkamp. Ik heb me verstoppt en ben verder gevluht naar Colombo”* (vragenlijst 3.5). Op het CGVS verklaarde verzoeker inzake het eerste incident *“twee dagen daarna [na het vinden van de wapendepots] tegen de avond ongeveer 9 uur kwam de commandant van Neerveli kamp bij mijn huis en die heeft mij gesneden; eigenlijk er kwamen vier militairen met twee motorfietsen”, “ze namen mij mee naar een zijstraat”* (gehoor p. 9) en *“die aanval op u is gebeurd twee dagen nadat die wapenvondst werd gedaan?” “Ja”* (gehoor p. 10) en inzake de tweede detentie *“op 22 december kwam die militair terug en zei hij dat hij akkoord was; dat ik niet hoefde te vrezen; dat hij mij zou wegvoeren alsof hij mij zou doden; zogezegd; kwam hij weer terug op 24.12 heeft hij mijn ogen geblinddoekt; handen vast; uit het kamp buiten gebracht en aan mijn broer overhandigd in ruil voor het geld”* (gehoor p. 11). Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoeker er in het “voorafgaand advies” op gewezen dat van hem wordt verwacht dat hij “nauwkeurig, maar in het kort” de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen ontslaat de asielzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zeker deze elementen die de kern van zijn vervolging uitmaken. Indien de ondervraging op de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad beperkter en specifiek is dan deze op het CGVS, dan kan dit echter niet verklaren waarom er meerdere ernstige tegenstrijdigheden blijken uit de door verzoeker zelf gehanteerde en duidelijke formuleringen, wat evenmin kan verklaard worden door enige verwarring. De verklaringen van verzoeker en de vragenlijst werden verzoeker voorgelezen in het Tamil en door hem ondertekend, waarbij hij tevens een kopie van de vragenlijst ontving. Verzoeker was aldus in de gelegenheid om naar aanleiding van deze vragenlijst bijkomende opmerkingen te maken of correcties aan te brengen, doch heeft geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst, noch met betrekking tot de communicatie tussen de tolk en hemzelf, ook niet ter gelegenheid van het interview op het CGVS wanneer hem daarover uitdrukkelijk gevraagd werd, integendeel daar verklaarde hij weliswaar niet alles te hebben kunnen vernoemen, om onmiddellijk nadien bij confrontatie toch toe te geven *“alles heb ik vermeld”* en dit opnieuw te bevestigen (gehoor p. 1). Verzoekers opmerking komt dus voor als een *post factum* bewering, is niet enkel ongegrond, maar eveneens laattijdig. Derhalve kan enkel blijken dat de vastgestelde meerdere ernstige tegenstrijdigheden volgen uit verzoekers eigen verklaringen en niet kunnen verklaard worden door vertaalproblemen, wat de geloofwaardigheid van de voorgehouden vervolging in ernstige mate ondermijnt.

4.1.2. Van verzoeker kan verder verwacht worden dat hij de beleefde feiten zorgvuldig aanbrengt zodat hieruit kan besloten worden dat dit meer dan loutere beweringen zijn. Indien A. *“hij werkte ook voor onze NGO; hij werd in 2005 ontslagen”*, dan was A. gedurende twee jaar verzoekers collega, aan wie hij nadien (drie keer) wapens overhandigde. Aldus is onaanvaardbaar dat verzoeker initieel niet kan stellen

of A. zijn LTTE-naam is, noch diens vaders naam kende, temeer A. ook in Jaffna woonde. Evenmin kan worden aangenomen dat hij niet weet voor welke LTTE-groep hij werkte (gehoor p. 6), noch wanneer hij precies gearresteerd zou zijn geweest (gehoor p. 7), temeer er beweerdelijk nog drie andere NGO collega's in april of mei 2007 ontvoerd werden door toedoen van A. (gehoor p. 7) en verzoeker voor de verdwijning van de in totaal zes collega's in de periode 2006-2007 de klachten heeft uitgeschreven voor de HRC (gehoor p. 7-8), wat meteen nog onaanvaardbaarder maakt dat verzoeker (noch zijn familie) geen enkele persoonlijke klacht heeft ingediend (gehoor p. 11, p. 12-13). Dat verzoeker "*wapens gesmokkeld heeft voor de LTTE om zichzelf en zijn familie te beschermen*" en hij "*geen actief lid, hij was slechts koerier*" vermag geenszins deze vaststellingen te wijzigen, integendeel.

4.1.3. Indien verzoeker naar aanleiding van zijn beweerde ontslag in juni 2007, zelf zijn gegevens overmaakte aan de *program manager* van de NGO, dan kan geenszins overtuigen dat hij naar aanleiding hiervan pas in januari 2008 zou moeten verschijnen zijn voor de militairen, laat staan dat hij hiervoor twee dagen gedetineerd en geslagen zou zijn geweest (gehoor p. 8), temeer gezien verzoeker altijd consequent heeft verklaard geen LTTE-lid te zijn en er tevens kan worden aangenomen dat verzoeker geen auto-incriminerende zaken op papier zou gezet hebben, zeker niet in een schrijven naar zijn voormalige werkgever. In deze stelde de commissaris-generaal terecht vast dat het geheel ongeloofwaardig is dat verzoeker pas in 2008 naar het legerkamp moest komen, terwijl zijn beweerde ontslag naar aanleiding van de verklaringen van A. dateert van juni 2007. Indien verzoeker daadwerkelijk in die periode zou verdacht geweest zijn van wapensmokkel of er zelfs maar vage indicaties in die richting waren, dan kan niet overtuigen dat hij na twee dagen mocht beschikken onder de loutere belofte te zwijgen over de martelingen en in Jaffna te blijven met een 9 maanden durende meldingsplicht, gezien de uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkende context in Sri Lanka op dat moment. Dat verzoeker nadien geen enkel probleem meer had tot 2011 (gehoor p. 8) kan slechts bevestigen dat verzoeker niet in de negatieve aandacht stond van zijn autoriteiten, wat de waarachtigheid van zijn aanhouding/marteling ondergraaft. Indien verzoeker logistiek medewerker en chauffeur was voor een "Schotse organisatie voor ontmijsingen" dan ziet de Raad overigens geenszins in waarom een Europese NGO zonder meer personeelsinstructies zou aanvaarden van het Sri Lankaanse Ministerie van Defensie en *in casu* verzoeker zou ontslaan hebben, wat evenmin kan blijken uit de door verzoeker voorgelegde referentiebrief.

4.1.4. Eenzelfde conclusie geldt voor verzoekers tweede arrestatie waar geenszins geloofwaardig is dat verzoeker op 12 december 2012 naar aanleiding van de heldendag op 27 november 2012, zou zijn opgepakt, doch nooit verhoord, en verzoeker bovendien verklaarde dat hij bij dit evenement "*helemaal niet*" betrokken was, "*ik zou nooit dat soort feesten bijwonen of ondersteunen*" (gehoor p. 10), temeer uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat het om studentenprotesten ging en verzoeker geen dergelijk profiel verklaart, noch bezit.

4.1.5. Verzoekers asielrelaas komt volledig verzonnen voor. De Raad stelt vast dat deze conclusies uitgebreid en correct werden gemotiveerd in de bestreden beslissing. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal wel degelijk verzoekers asielrelaas op zijn individuele merites beoordeeld en kan geenszins beweerd worden dat er geen rekening werd gehouden met de feitelijke toedracht van zijn voorgehouden relaas. Indien verzoeker correct stelt dat de commissaris-generaal de feitelijke studentenarrestaties niet betwist, dan gaat verzoeker eraan voorbij geenszins geloofwaardig te hebben gemaakt in dit verband gearresteerd te zijn geweest.

4.2. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

4.2.1. Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, stelt de Raad vast dat zowel de vaststellingen als de motivering van de commissaris-generaal terecht en pertinent zijn. De Raad sluit zich dan ook aan bij de desbetreffende motieven.

4.2.2. Evenmin is aanvaardbaar dat verzoeker geen materiële bewijzen kan voorleggen inzake zijn ontslag in juni 2007, zijn oproeping in januari 2008 om zich te melden in het legerkamp, alsmede zijn latere maandelijkse meldingsplicht, zijn ziekenhuisverblijf in oktober-november 2011 en zijn politieverklaringen aldaar, waarbij geenszins geloofwaardig is dat deze niet officieel genoteerd zouden zijn geweest noch dat verzoeker hier geen kopie van zou hebben ontvangen, of zijn arrestatie op 12 december 2012. Verzoeker legt evenmin enig bewijs inzake de aanhouding van A. voor, noch kan blijken dat hij enige poging - persoonlijk dan wel middels een advocaat - zou ondernomen hebben om nationale bescherming te bekomen, bij de politionele of gerechtelijke autoriteiten en hogere instanties, dan wel een NGO of mensenrechtenorganisatie. Verzoeker legt evenmin enige officiële inbeschuldigingstelling of convocatie voor. Geenszins kan dit worden verschoond door te beweren dat de lokale autoriteiten ervan uit gaan dat verzoeker dood is, noch door te wijzen op andere documenten die verzoeker wel heeft voorgelegd. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor het ontbreken van zelfs maar enige van deze documenten en faalt aldus op ernstige wijze in zijn medewerkingsplicht.

4.3. Verzoeker betwist de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka. Daar waar verzoeker beweert dat de informatie dateert van april 2007, stelt de Raad vast dat dergelijke informatie nodig is om de door verzoeker aangehaalde feiten in 2007 te kunnen beoordelen en dat er verder veelvuldige en uitgebreide recente informatie in het administratief dossier voorhanden is, waaronder een SRB van maart 2013.

4.3.1. Met betrekking tot verzoekers verwijzingen naar algemene mensenrechtenrapporten en artikels dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene verwijzingen niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.3.2. Hierbij heeft het geciteerde rapport van de International Crisis Group van 18 juli 2011 ("*Reconciliation in Sri Lanka: harder than ever*") specifiek betrekking op de nood aan verzoening tussen de verschillende bevolkingsgroepen in Sri Lanka en niet op richtlijnen om de individuele beschermingsnoden van asielzoekers uit Sri Lanka in te schatten, zoals actueel en grondig wordt uiteengezet in het bij het administratief dossier toegevoegde rapport van het UNHCR van 21 december 2012. Verder heeft het UNHCR rapport van 31 maart 2011 ("*Report of the secretary-general's panel of experts on accountability in Sri Lanka*") betrekking op gebeurtenissen die plaatsvonden gedurende de eindfase van de oorlog; derhalve is dit rapport niet pertinent voor de beoordeling van de huidige situatie in Sri Lanka. Verzoeker toont evenmin aan dat de andere rapporten en artikelen de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 21 december 2012 zouden wijzigen. Waar uit het rapport van 16 maart 2012 ("*Sri Lanka's North I: The denial of Minority Rights*") blijkt dat er inderdaad nog sprake kan zijn van mensenrechtenschendingen door het militaire en politionele apparaat in Sri Lanka, is niet aangetoond dat deze systematisch en algemeen verspreid van aard zouden zijn. Integendeel uit het rapport blijkt dat de represaillemaatregelen specifiek betrekking hebben op tegenstanders van het regime, met name diegenen die politiek actief zijn of anderszins een maatschappijkritische oppositierol vervullen (journalisten, politiek geëngageerde studenten, mensenrechtenactivisten...). Derhalve blijven de in de *UNHCR Eligibility Guidelines* van 21 december 2012 opgenomen richtsnoeren staande en dient een individuele beoordeling uitsluitend te geven over het al dan niet beschikken van een risicoprofiel.

Zoals blijkt uit voorgaande voldoet verzoeker geenszins aan de in de Guidelines opgesomde profielen. Integendeel, de beweerde LTTE-activiteiten van verzoeker zijn ongeloofwaardig zodat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in de negatieve aandacht zou staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten zou gevisieerd worden bij een eventuele terugkeer. Verzoeker kan dan ook allerminst staande houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij vreest bij een terugkeer onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij Tamil is en banden heeft gehad met LTTE in het verleden. Immers, men gaat ervan uit dat verzoeker dood is.

5.2. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering “Uit de motivering van het CGVS blijkt niet dat artikel 48/4 § 2 a, b en c onderzocht werd, terwijl daar in de context van verzoeker wel degelijk voldoende redenen voor zijn” berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Inzake de huidige algemene toestand in Sri Lanka stelt de Raad vast dat daaromtrent een paragraaf werd opgenomen in de bestreden beslissing. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, werkt hij dit middel niet voldoende uit en toont hij niet aan dat de situatie waarnaar hij verwijst, beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

5.3. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. T. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009, onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM, noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil, meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen. De bewering dat verzoeker 7 van de 8 van de in het verzoekschrift vermelde risicofactoren zou bezitten die aan bod kwamen in de zaak EG t. Verenigd Koninkrijk kan evenmin gevolgd worden daar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt voorafgaandelijk gearresteerd te zijn, noch littekens te hebben ingevolge zijn vervolging, noch activiteiten te hebben uitgevoerd voor de LTTE, laat staan actief lid te zijn (wat hij overigens niet beweert) en (momenteel) niet onderworpen is aan een terugwijzingsmaatregel, laat staan uit het Verenigd Koninkrijk. Verzoeker kan zich dus enkel beroepen op het feit dat hij een etnische Tamil is die in België asiel heeft aangevraagd, wat gezien de *UNHCR Eligibility Guidelines 2012* niet voldoende is om een beroep op internationale bescherming te rechtvaardigen.

5.3.1. Het volstaat evenmin te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en mensenrechtenrapporten dienaangaande, om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009, nr. 5146).

5.3.2. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde *Subject Related Briefing “Sri Lanka” – “Risico bij terugkeer”*, d.d. 21 maart 2013, blijkt dat behalve Human Rights Watch en Amnesty International, de organisaties die beweren gevallen van foltering op terugkeerders te kennen quasi allemaal hetzij organisaties zijn die lobbywerk verrichten voor de Tamils in Sri Lanka, hetzij organisaties die in het bijzonder opkomen voor de kansen van asielzoekers in het Westen. De rapporten over foltering op terugkeerders na de oorlog bieden bovendien geen kijk op de meeste elementen die een rol spelen in de beoordeling van een asielaanvraag (identiteit slachtoffers, reden en wettelijk kader van de foltering, omstandigheden van de foltering, manier van vrijlating, reisweg terug naar het VK, eventuele documenten van de betrokkenen...). Uit de aangebrachte informatie blijkt bovendien dat CEDOCA de Freedom For Torture Foundation en Human Rights Watch heeft gevraagd om deze elementen (eventueel *off the record*) te mogen kennen, maar deze organisaties hebben dergelijke informatie over hun “cases” tot op heden niet gedeeld. Bijgevolg is het niet mogelijk om uit de geanalyseerde mensenrechtenrapporten te concluderen dat louter een asielaanvraag of een verblijf in het Westen, de negatieve belangstelling van de autoriteiten zouden kunnen opwekken. Bovendien dient er eveneens op gewezen te worden dat verschillende andere onafhankelijke en betrouwbare bronnen die de

mensenrechtensituatie in Sri Lanka van nabij opvolgen, geen weet hadden van Sri Lankanen die in de loop van de laatste jaren na hun terugkeer hierdoor gefolterd zouden geweest zijn.

5.3.3. Uit het bericht inzake de vraag naar het stopzetten van de terugleiding van Sri Lankanen uit het Verenigd Koninkrijk (stukken Freedom of Torture) kan evenmin blijken dat specifiek Tamils worden geïdendeerd. Wel blijkt dat de overheid personen met een uitgesproken LTTE profiel blijft opvolgen en mogelijk vervolgen, wat niet wordt ontkend in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier. Voorts betreffen de eerste twee situaties zoals beschreven in het internetartikel van Human Rights Watch ("*UK: Halt deportations of Tamils to Sri Lanka*") geen luchthaven/grenssituatie maar twee personen met een bekend LTTE profiel die gearresteerd werden in het binnenland door het leger en aan een checkpoint en waarvan de Foreign and Commonwealth Minister Burt van het Verenigd Koninkrijk, tijdens een parlementair debat over Sri Lanka van 22 februari 2012 stelde dat alle aangehaalde zaken werden onderzocht en geen bewijs werd gevonden die de aangebrachte kwesties konden onderbouwen. Daarenboven blijkt tevens dat detentie en steekpenningen mogelijk ingegeven zijn door machtsmisbruik (situatie van de Tamil vrouw). Verder stelt de Raad vast dat het artikel van de *Asian Human Rights Commission* ("*Sri Lanka: hundreds tortured in police custody*") niet specifiek betrekking heeft op voormalige asielzoekers, noch op Tamils, noch op de terugkeer van Sri Lankanen zodat het in dit artikel vernoemde willekeurige karakter van de aanhoudingen door de politie sinds 1998, geenszins per analogie toepasselijk is op de huidige situatie aan de grens van naar Sri Lanka terugkerende Tamils zoals het verzoekschrift doet uitschijnen. Evenmin ziet de Raad in hoe verzoekers verwijzingen naar Nederlandse asielzaken voor verzoekers zaak concreet dienend zouden zijn nu deze Nederlandse individuele beoordelingen vreemd zijn aan verzoekers asielrelaas. Dat "*zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd*" hebben, wordt evenmin aangetoond. In tegendeel, recente rechtspraak (zie *Updated Country Guidance case: GJ and Others (post-civil war: returnees) Sri Lanka CG [2013] UKUT 319 (IAC)*) bevestigt het hogervermeld standpunt. Ook wat de overige artikelen betreft, herhaalt de Raad dat verzoeker zijn persoonlijke vrees *in concreto* dient aan te tonen. Zoals vastgesteld zijn de beweerdde LTTE-activiteiten van verzoeker – en dus ook de overweging dat verzoeker geacht wordt dood te zijn – ongeloofwaardig zodat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt in een negatief licht te staan bij de Sri Lankaanse autoriteiten of door deze autoriteiten geïdendeerd te worden bij een eventuele terugkeer. Evenmin kan de bewering dat mensen die terugkeren "*worden [ze] verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld*" overtuigen, laat staan dat dit een beroep op internationale bescherming zou kunnen funderen, nu verzoeker dit niet toelicht, noch objectiveert. Verzoeker kan aldus niet staande houden dat er in zijn hoofde objectieve redenen voorhanden zijn om een reëel risico op ernstige schade te lopen.

5.4. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.5. Verzoeker vroeg tevens "minstens" de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoonde dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

5.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK